

Дамян Дамянов

Най-страшната жена...

Най-страшната жена, която може
да съществува още на света,
да люби, да не люби, да тревожи,
да бъде всякаква и всичко – туй е Тя!
Да бъде римата на всички рими
и ритъмът на всички времена.
Но ще спестя конкретното ѝ име,
защото тя е всички. И една.
Навремето, когато я обикнах
и името ѝ преблагослових,
огромна като свят тя в мен проникна
и стана името на всеки стих.
На любовта с любов не ми отвърна.
Та любовта ми стана нелюбов,
а името в омраза се превърна.
И го изрекох пак. Със сквернослов.
И я намразих! С толкова омраза,
че с името ѝ кръстих всяко зло.
Но и във злото името опазих,
макар с проклетие, макар в тегло.
Накрая изличих я. И тогава
приживе я превърнах в мъртва тлен.
Осъдих я жестоко на забравата.
Завинаги. Отвсякъде. Съвсем.
... Години оттогава. Тъй огромна
забравата помежду нас лежи.
И остаряхме. Двама. Тих погром ни
разсипа. Но се сепвам: щом я помня,
то май че огънят е още жив?

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8591>]